

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 18/09/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI RÕ VỀ PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ

(BÀI TÁM)

Hòa Thượng nói: **“Thế Tôn đã nhiều lần ân cần dặn bảo chúng ta phải thọ trì”**. “Thọ trì” chính là chúng ta “y giáo phụng hành”. Chúng ta nghe lời dạy và làm theo thì chúng ta sẽ không sai. Chính chúng ta phải làm sau đó chúng ta nói lại cho mọi người. Khi chúng ta tổ chức các sự kiện, chúng ta làm bằng tập khí, phiền não thì chúng ta chắc chắn có chương ngại. Khi mọi người tổ chức các pháp hội, Hòa Thượng nói: **“Việc họ nhận cúng dường là việc của họ, chúng ta làm tốt việc của mình là được! Người nào thích danh, thích lợi thì chúng ta cho họ danh lợi, tôi chỉ cần cái giảng tòa, giảng xong thì tôi liền rời đi!”**. Hòa Thượng không tổ chức pháp hội, Ngài chỉ đến giảng, giảng xong thì Ngài rời đi, không nhận bất cứ khoản thù lao nào. Chúng ta phải dùng tâm chân thành làm lợi ích chúng sanh. Nếu chúng ta khởi ý niệm đây là chúng ta đã khởi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước vậy thì chúng ta sẽ gặp chương ngại.

Thích Ca Mâu Ni Phật đã giảng **“Kinh Bát Nhã”** trong 22 năm, Ngài nhắc lại câu: **“Sắc tức thị không”**. Mọi thứ chỉ là hư vọng hơn 1000 lần. Trên **“Kinh Kim Cang”** nói: **“Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết hữu vi pháp như mộng, huyễn, bào, ảnh”**. “Mộng” là giấc mộng. “Bào” là bọt nước. “Ảnh” là sấm chớp. Bong bóng nước rất đẹp nhưng nếu có gió lay thì nó sẽ tan vỡ. Ánh chớp xẹt ngang qua bầu trời rồi sẽ vụt tắt. Mọi thứ xung quanh chúng ta đều là vô thường. Trong một giây có bốn lần khảy móng tay, trong một khảy móng tay chúng ta đã khởi lên hàng triệu ý niệm. Phật Bồ Tát, Thánh Hiền luôn dạy chúng ta lặn đi, lặn lại nhiều lần hay như thành ngữ nói các Ngài luôn **“hết lòng, hết dạ”** vì chúng sanh. Nhà Phật nói: **“Vô thường tán tốc”**. Chúng ta chuẩn bị tổ chức buổi lễ tri ân trong một thời gian dài nhưng buổi lễ diễn ra một cách nhanh chóng. Chúng ta quán sát, sau buổi lễ, tâm chúng ta vẫn bình thường hay tâm chúng ta đã khác thường, chúng ta đã dính mắc trong tâm?

Chúng ta may mắn được cùng nhau học tập, tổ chức các sự kiện từ hơn mười năm nay, nếu bây giờ chúng ta mới bắt đầu làm thì chúng ta sẽ gặp rất nhiều khó khăn! Tương lai vài chục năm nữa liệu có người sẽ tiếp nối việc làm của chúng ta không? Nếu chúng ta không có người tiếp nối thì người đời sau sẽ lấy gì để thọ trì? Chúng ta thường chỉ chọn sự an ổn, bình yên mà chúng ta không nhìn xa. Tổ Sư Đại

Đức không nhìn xa thì chúng ta đã không có cơ hội học tập. Hòa Thượng nói: “*Nếu chúng ta không thọ trì, không vì người diễn nói thì cho dù đời chúng ta huy hoàng đến mức nào, sau khi chúng ta đi rồi cũng chỉ còn lại sự xác xơ!*”. Chúng ta không đào tạo ra người kế thừa, tiếp nối thì đời sau chỉ còn lại sự xác xơ. Từ rất lâu, tôi đã nghĩ đến việc đào tạo người làm lợi ích chúng sanh. Để đào tạo được người có thể lập chí, lập nguyện lợi ích chúng sanh thì chúng ta cần phải có thời gian dài, đây là việc vô cùng quan trọng, cấp thiết! Chúng ta thường sợ rằng một người chưa có kinh nghiệm thì họ có thể tổ chức chương trình không tốt, làm chương trình không đặc sắc! Nhiều năm qua chúng ta đã nghĩ đến việc đào tạo thế hệ kế thừa, nếu chúng ta có thế hệ kế thừa thì thế hệ tiền bối có thể có thời gian niệm Phật, tịnh tu.

Tổ Sư Đại Đức nhắc nhở chúng ta phải có hăng tâm để chúng ta không bị thoái chuyển. Hôm qua, trong buổi lễ tri ân Cha Mẹ, vợ chồng, một vị Thầy thuốc chia sẻ, ông xin lỗi vợ vì ông không có nhà lầu, xe hơi nhưng ông hứa là người vợ sẽ có một người chồng tốt, hết lòng yêu thương vợ con, các con sẽ có một người Bố y đức. Chúng ta có thể vượt qua sự cám dỗ của “*danh vọng lợi dưỡng*”, chính là chúng ta chiến thắng bản thân. Nếu chúng ta không thể vượt qua “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta sẽ bị thoái chuyển giống như một chiếc xe đang bị tuột dốc rất nhanh. Chúng ta đã tu hành vài chục năm nhưng chỉ cần chúng ta có một ý niệm sai lầm thì chúng ta coi như đã “*hoàn không*”, thậm chí chúng ta sẽ trở về con số âm. Rất nhiều người tu hành đã thoái chuyển vì họ luôn bị bức bách bởi “*danh vọng lợi dưỡng*”, cơm áo gạo tiền. Chúng ta không nhẫn nại, tinh tấn thì chúng ta sẽ trở thành “*tinh tướng*”.

Ở thế gian, để được phong tướng, những người lính đã phải trải qua rất nhiều trận chiến khốc liệt, trên người họ mang theo rất nhiều vết thương. Tôi được nghe câu chuyện kể về một Đại tướng, nguyên là bộ trưởng Bộ Quốc Phòng, ngày trước, để trở thành một người lính du kích thì bác cũng phải trải qua rất nhiều thử thách gian khổ. Người xưa nói: “*Chiến thắng ba quân không bằng chiến thắng chính mình*”. Chiến thắng chính mình chính là chúng ta được chiến thắng tập khí, phiền não của mình. Nhiều cá nhân, đoàn thể làm một thời gian thì họ không làm nữa đây là tâm họ đã bị thoái chuyển. Chúng ta muốn có hăng tâm thì chúng ta phải thọ trì, đọc tụng. “*Thọ trì*” là chúng ta thực tiễn triệt để lời dạy của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền ngay trong khởi tâm động niệm, trong hành động tạo tác, đối nhân xử thế tiếp vật.

Nhiều người cho rằng pháp Tịnh Độ chỉ dành cho người già, người có trình độ thì phải tu những pháp uyên thâm hơn nhưng ngay trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta vẫn chưa thể hàng phục được tập khí, phiền não, chúng ta luôn cho rằng “*cái ta*”, “*cái của ta*” là thật. Người xưa kể câu chuyện, khi người học trò nói về những việc thường ngày xảy ra thì Sư Thầy luôn nói “*vô thường mà con!*”. Một lần người học trò chạy đến nói với Sư Thầy, chiếc xe của chùa bị một xe khác đâm phải thì Sư Thầy lập tức nói, người kia sẽ phải bồi thường cho chùa. Hàng ngày, chúng ta vẫn khuyên người buông xả nhưng chúng ta thì luôn dính mắc, chấp trước!

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta chân thật “y giáo phụng hành” thì chúng ta mới có thể vì người diễn nói”**. “Diễn” là làm, chúng ta phải làm ra những hành vi, lời nói chuẩn mực. Chúng ta phải diễn thật, chúng ta mang cuộc đời của mình ra để biểu diễn. Chúng ta diễn xong, chúng ta làm được rồi thì chúng ta mới nói, có những người chỉ nói mà không diễn. Chúng ta phải diễn lại cuộc đời mà Phật, Thánh Hiền đã trải qua. Chúng ta thật làm thì chúng ta mới có thể lợi ích được chúng sanh.

Chúng ta quán sát khởi tâm động niệm của mình, nếu chúng ta khởi ý niệm khác ngoài câu Phật hiệu thì đó là chúng ta đã xen tạp. Chúng ta tổ chức sự kiện, việc đó chân thật lợi ích chúng sanh, giúp chúng ta tạo ra được công đức, phước báu. Chúng ta không làm việc gì nhưng chúng ta vẫn vọng tưởng thì chúng ta vẫn đang tạo ra nghiệp luân hồi. Hôm qua, chúng ta tổ chức Lễ tri ân Cha Mẹ, vợ chồng, trên sân khấu luôn đông kín người lên tri ân, có những cặp vợ chồng đang thù hận nhau, họ nhẫn nhịn sống chung chỉ vì con cái nhưng sau buổi lễ tri ân, họ đã hoá giải được oán thù. Tôi biết chắc rằng, nếu một gia đình hạnh phúc thì thân bằng quyến thuộc, làng xóm, xã hội cũng sẽ được chuyển đổi. Chúng ta tổ chức sự kiện, việc đó có xen tạp hay không là do chính chúng ta! Nếu chúng ta không làm việc lợi ích chúng sanh nhưng chúng ta vẫn “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta vẫn đang tạo nghiệp luân hồi. Nhiều người ngày ngày phát nguyện: “*Chúng sanh vô biên thế nguyện độ, phiền não vô tận thế nguyện đoạn*” nhưng họ chỉ thề mà không thực tiễn thì đây là họ đang vọng tưởng.

Chúng ta có nguyện vọng thì khi đó chúng ta niệm Phật, chúng ta có thể có thành tựu, nếu chúng ta niệm Phật bằng vọng tưởng thì chúng ta không thể có thành tựu. Hôm qua, có hai vợ chồng đã có 5 người con nhưng họ chưa tổ chức lễ cưới, người chồng nói, anh muốn tuyên bố với hội trường là từ ngày hôm nay họ sẽ chính thức thành hôn. Nếu tôi biết ý định này của anh thì tôi sẽ mua tặng họ một chiếc bánh kem. Chúng ta làm như vậy thì 5 người con lớn lên sẽ được tiếp nhận sự giáo dục tốt của cả Cha và Mẹ, họ sẽ có thể làm lợi ích cho chúng sanh; Có một người chồng làm doanh nghiệp lên tri ân vợ, anh hứa với người vợ là anh sẽ trọn đời không làm vợ buồn phiền, khổ đau nữa. Chúng ta tạo ra những phút giây như vậy để mọi người được sám hối, tỉnh ngộ để họ làm tốt cho gia đình, cho cộng đồng. Khi tôi làm xong thì tôi đã quên hết mọi việc, thậm chí tôi không nhớ tôi đã nói gì, về đến nhà là tôi đi ngủ. Chúng ta tổ chức các chương trình lợi ích cho chúng sanh, tâm chúng ta có xen tạp hay không là do chính chúng ta quyết định! Chúng ta phải đem cuộc đời của mình ra để biểu diễn, chúng ta không giống như các diễn viên trên sân khấu, họ đổi vai diễn liên tục, khi thì họ diễn vai vợ chồng, khi thì họ diễn vai con cái.

Hòa Thượng nói: **“Chính chúng ta phải làm được thì vai diễn của chúng ta mới chân thật có thọ dụng”**. Nếu chúng ta không được nhắc nhở, khích lệ thường xuyên thì chúng ta sẽ không nhớ điều này. Chúng ta phải diễn thật. Chúng ta muốn diễn thật thì chúng ta phải “y giáo phụng hành”. Chúng ta lấy tiêu chuẩn của Phật Bồ Tát làm tiêu chuẩn của mình. Nếu chúng ta nghe quá nhiều vị Thầy, chúng ta giống như

đang đứng ở ngã ba, ngã bảy, chúng ta sẽ không thể “y giáo phụng hành”. Chúng ta làm mọi việc bằng lòng chân thành, tâm hy sinh phụng hiến thì chúng ta sẽ chân thật lợi ích chúng sanh. Hôm nay, Hòa Thượng lại ân cần nhắc nhở chúng ta: “**Thọ trì, đọc tụng vì người điễn nói**”. “Thọ trì” chính là chúng ta y giáo phụng hành. Chúng ta chỉ biểu diễn những điều chúng ta đã “y giáo phụng hành”. Chúng ta ngày ngày nghe Kinh, nghe pháp thì chúng ta sẽ có thể “y giáo phụng hành”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!